

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 lutego 2016 roku patrol Policji w składzie sierż. szt. M. P. i sierż. szt. M. B. pełnił służbę na terenie Gminy P. nieoznakowanym radiowozem marki S. (...) wyposażonym w wideo rejestrator do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym. Około godziny 9:48 policjanci zauważyli jak kierujący samochodem osobowym marki A. o nr rej. (...) na trasie J. – S. (droga krajowa K-63) wykonuje manewr wyprzedzania jadącego przed nim pojazdu na oznakowanym skrzyżowaniu z drogą prowadzącą do miejscowości T.. Skrzyżowanie było prawidłowo oznakowane zarówno znakiem pionowym jak i znakiem poziomym – linia podwójna ciągła P-4. (...) poruszało się z nadmierną prędkością. Po dostrzeżeniu wykroczenia patrol ruszył w ślad za samochodem marki A.. Z uwagi na ruch panujący na drodze zatrzymanie kierowcy nie było możliwe od razu. Po dojechaniu do tego pojazdu, który nadal poruszał się z dużą prędkością policjanci dokonali pomiaru jego prędkości na odcinku 100 metrów przy pomocy urządzenia do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym znajdującym się na wyposażeniu nieoznakowanego radiowozu. Zmierzona prędkość pojazdu wyniosła 160 km/h a więc przekraczała dozwoloną prędkość w terenie niezabudowanym o 70 km/h. Kierującym samochodem A. o nr rej. (...) był P. P..

Urządzenie pomiarowe o oznaczeniu fabrycznym (...) nr fabryczny (...), rok produkcji 2010 posiadało aktualne świadectwo legalizacji i spełniało wymogi Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 17 lutego 2014 roku w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości w ruchu drogowym, oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych (Dz. U. z 2014 roku poz. 281).

(dowód: zeznania świadków: M. B. k. 6 – w ujawnionym fragmencie, 41v., M. P. k.8 – w ujawnionym fragmencie, 41v.-42; notatka urzędowa k.1; płyta CD z zapisem zdarzenia k.3; świadectwo legalizacji ponownej k.4)

Obwiniony P. P. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu wykroczeń i odmówił składania wyjaśnień (vide: stanowisko obwinionego k.14). Na rozprawę sądową nie stawiał się.

Sąd zważył co następuje:

Powyższych wyjaśnień obwinionego, w zakresie w jakim nie przyznaje się do popełnienia zarzucanych mu wykroczeń, Sąd nie podziela. Pozostają one w rażącej sprzeczności z pozostałym dowodami. Całkowicie odmiennie okoliczności stwierdzonych wykroczeń przedstawiają funkcjonariusze Policji – M. B. i M. P.. Te zeznania są ze sobą zbieżne, logiczne i konsekwentne. Znajdują potwierdzenie w sporządzonej ze zdarzenia notatki urzędowej a przede wszystkim w zapisie wideo rejestratora. Zarejestrował on nie tylko przekroczenie prędkości pojazdu kierowanego przez obwinionego ale także miejsce wyprzedzania na drodze krajowej K-63 – na oznakowanym skrzyżowaniu z drogą prowadzącą do miejscowości T.. Obwiniony nie przyznając się do zarzutów podejmuje jedynie próbę uniknięcia odpowiedzialności za popełnione wykroczenia. Nie budzi bowiem żadnych wątpliwości, że to P. P. naruszył zasady obowiązujące w ruchu drogowym.

Urządzenie, którym dokonano pomiaru prędkości zostało dopuszczone do użycia przy pomiarze prędkości przez funkcjonariuszy Policji oraz posiadało aktualną legalizację ponowną. Tak więc jego konstrukcja, zasady działania, aktualność wersji i sumy kontrolnej oprogramowania oraz poprawność wykonywanych pomiarów oprogramowania były zgodne z parametrami określonymi dla tego typu urządzeń w Rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 17 lutego 2014 roku w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości w ruchu drogowym, oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych (Dz. U. z 2014 roku poz. 281). Technika przeprowadzenia pomiaru nie budziła wątpliwości.

Nie budzi również najmniejszych wątpliwości, że obwiniony nie zastosował się do znaku P-4 "linia podwójna ciągła" oznaczającego zakaz przejeżdżania przez tę linię i najeżdżania na nią oraz naruszył określony w art. 24 ust. 7 pkt 3

ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2017 poz. 128) zakaz wyprzedzania innych pojazdów silnikowych jadących po jezdni na skrzyżowaniach.

Wykroczenie przewidziane w art. 92a kw popełnia ten, kto prowadząc pojazd, nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym. Jest to zatem wykroczenie materialne, ponieważ jego skutkiem musi być przekroczenie prędkości określonej przepisami administracyjnymi (ustawą) lub znakiem, zagrożenie bezpieczeństwa innych osób (poza prowadzącym).

W myśl art. 97 kw uczestnik ruchu lub inna osoba znajdująca się między innymi na drodze publicznej, który wykracza przeciwko innym przepisom ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku – Prawo o ruchu drogowym lub przepisom wydanym na jej podstawie, podlega karze grzywny do 3000 złotych albo karze nagany.

Podmiotem obu tych wykroczeń może być każdy prowadzący pojazd. Obwiniony poruszał się drogą publiczną.

Tym samym zachowanie obwinionego stanowiło naruszenie zasad obowiązujących w ruchu drogowym: zakazu wskazanego art. 24 ust. 7 pkt 3 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym oraz zakazu wynikającego z § 86 ust. 5 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 roku w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. Nr 170 poz. 1393 z późn. zm.).

Powyższe okoliczności wskazują, że obwiniony swoim zachowaniem wyczerpał wszystkie ustawowe znamiona wykroczenia z zarówno wykroczenia z art. 92a kw jak i z art. 97 kw.

Obwiniony nie był dotychczas karany sędownie za wykroczenia drogowe (oświadczenie obwinionego k.13v.), był natomiast sprawcą wykroczeń drogowych, za które nakładano na niego grzywny w formie mandatów karnych (vide: dane z bazy (...) k.15-15v.). Zajmuje stanowisko wiceprezesa w (...) sp. z o.o. i zarabia miesięcznie około 2.500 złotych, jest ojcem dwójki małoletnich dzieci (vide: dane osobowe k. 13v.).

Orzekając w zakresie kary Sąd oparł się na dyrektywach wymiaru kary zawartych w art. 33 kw.

W ocenie Sądu społeczna szkodliwość zarzucanego obwinionemu czynu jest znaczna. Ma na to wpływ przede wszystkim fakt, że obwiniony kierując pojazdem mechanicznym stworzył poważne zagrożenie na drodze jadąc drogą krajową z prawie dwukrotnie wyższą od dopuszczalnej prędkością. Również sposób przeprowadzenia i miejsce wykonania manewru wyprzedzania zagrażał bezpieczeństwu innych użytkowników ruchu.

W tej sytuacji Sąd mając na uwadze właściwości i warunki osobiste obwinionego oraz okoliczności zaistniałe w chwili zdarzenia uznając, że obwiniony popełnił wykroczenia z art. 92a kw i art. 97 kw, przy zastosowaniu art. 9 § 2 kw - Sąd wymierzył mu jedną karę – karę grzywny w wysokości 700 złotych.

W ocenie Sądu tak określona kara jest karą sprawiedliwą i adekwatną zarówno do szkodliwości społecznej czynów jak i zawinienia obwinionego. Winna również spełnić oczekiwaną rolę w zakresie prewencji ogólnej jak i szczególnej. Niniejsze postępowanie oraz kara będą dla obwinionego właściwą nauką życiową oraz przestrogą i zdaniem Sądu sprawią, że nie popełni on ponownie czynu zabronionego w postaci wykroczenia lub przestępstwa.

O zryczałtowanych wydatkach postępowania i opłacie sądowej Sąd orzekł w myśl przepisów powołanych w sentencji wyroku – punkt II. – uznając, że sytuacja majątkowa obwinionego w pełni zezwala na ich uiszczenie.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

(...)

3. (...)

P.(...)